

Torturmuseet

Joan er historiker. Desuden har hun en hemmelig passion for tortur. Hun tilbringer sine ferier med at lede efter inspiration til sine fantasier.

Første del

"Museet er åbent" stod der med håndskrift på et lille skilt. Skriften var sirlig og tynd som om den skrivende havde lært kunsten for længe siden, men nu sjældent gjorde brug af sine færdigheder. Joan havde flere gange passeret den uanseelige dør uden at bemærke skiltet. Havde det været der hele tiden? Det mente hun ikke. Det var heller ikke et rigtigt skilt, men blot et stykke papir sat i klemme i en løs dørfylding.

Tidspunktet var sidst på eftermiddagen og formodentlig tæt på lukketid. Forsigtigt tog hun i døren. Den gled op med en lethed der ikke svarede til dens tilsyneladende alder. Joan havde ventet noget knirkende og tungt.

Den lille forhal beliggende umiddelbart inden for hoveddøren svarede dog helt til hendes forestillinger om et lokalt museum. Støvet og stille. Montre med kobberstik stod opstillet i rækker, plakater fra gamle udstillinger og forlængst afholdte lokale begivenheder hang glemte og falmende på væggene. Joan følte en let skuffelse. Hun havde håbet at museet rummede nogle

af de artefakter, som faldt ind under hendes særlige interessefelt.

Joan var historiker med speciale i middelalderens retsvæsen. Sine ferier tilbragte hun med at opsøge historiske steder, museer og biblioteker som havde relevans for hendes arbejde. Dette var dog ikke den eneste grund til Joans besøg den slags steder. I hemmelighed nærrede hun en stærk interesse for alt hvad der vedrørte tortur og inkquisition; en interesse, som gik betydeligt længere end det rent faglige.

Idet Joan vendte sig mod døren for at forlade stedet, fik hun øje på en ældre mand som sad ved et lille bord delvist gemt bag en søjle. Han må have siddet og læst da Joan kom ind, for en bog lå opslået foran ham ved siden af små stabler brochurer og en lille kasse øjensynligt med billetter og byttepenge. Han kiggede interesseret på Joan som blev forlegen ved tanken om blot at vende om og gå. Hun besluttede at købe en billet og derpå spadsere en hurtig tur gennem museet. Måske var der trods alt noget af interesse.

Museet var større end Joan først havde antaget, og i flere etager. Hun kastede flygtige blikke på udstillinger af dragter, møbler, malerier, religiøs kunst samt en mindre våbensamling. Alt det sædvanlige. Hun var derfor stadig en smule skuffet da hun vendte tilbage til stueetagen.

Nu var der tomt - ingen andre gæster, og

billetsælgeren var intet sted at se. Joan gik lidt tilfældigt rundt i forhallen. Bag en fotostat af London Tower bemærkede hun en smal døråbning. Et skilt med samme håndskrift som på gadedøren angav at dette var "Torturmuseum - pas på trinene". Joan måtte bøje hovedet for at komme under åbningens lave bjælke. En smal trætrappe førte nedad. Joans hjerte gav et lille hop da hun satte foden på trappens øverste trin.

Trappen var af gammelt træ der fik luften til at skifte karakter til noget indelukket. Søvnige elektriske pærer formet som fakler kastede et svagt, gulligt lys i cirkler på trinene. Det dæmpede lys fra fakkelpærene kontrasterede mørket, og Joan forestillede sig at hun var på vej ned i en ægte middelalderlig torturkælder.

For enden af trappen kom hun ud i et stort lavloftet rum. Det så ud til at hele museets kælder var ved at blive taget i brug til udstilling, men det meste af rummet var ufærdigt. Hun bemærkede nogle velgjorte museumsstykker som dog alle var nogen, hun havde set på andre museer. Hun genkendte en sort jernjomfru med pigge, en stol der kunne opvarmes nedefra med et kulbækken, piske, tænger og tommelskruer. Det meste af værktøjet var sort og forvitret.

Joan var alene i kælderen, men museumspersonalet lod til at arbejde på nogle tableauer med voksfigurer. En bøddel i sorte læderbukser, støvler og hætte stod

ved siden af en halvfærdig pinebænk. Remme krydsede over hans brede ryg og behårede bryst. En ligeledes halvfærdig voksfigur der skulle blive til en fange, lå på gulvet sammen med drejehjul, kæder, lædermanchetter, træstykker og andet udstyr til at færdiggøre pinebænken. Joan lod en hånd glide over bænkenes ru træ som følte lunt og nærværende. Så betragtede hun bøddelens ansigt gemt bag hættens uudgrundelige øjensprækker. Hvad mon han var for et menneske sådan en bøddel? tænkte hun. En mand hvis profession var at tortere mennesker mod betaling.

'Nu farer der en djævel i mig,' var hendes næste tanke, og overrasket over sig selv sagde hun højt. "Hej bøddel, vil du ikke hellere have mig nøgen og udstrakt på din bænk i stedet for en voksfigur?"

Joan vendte sig for at gå, glad for at ingen havde hørt hendes fjollede udbrud. Stilheden var trykkende, hun syntes hun kunne spore en svag lugt af svovl i rummet. Da hun satte foden på trappen, lød en stemme bag hende, lyden af en person der rømmede sig. Overrasket vendte hun rundt. Det var bøddelen! Voksfiguren havde drejet sig og så lige på hende. Joan formodede en af museets ansatte lavede gavtyvestreger med hende; og hvis det var tilfældet så gjorde han det godt.

"Hver ting til sin tid frue, ikke alt er parat endnu, men jeg har andre ting jeg kan vise Dem, hvis De er

interesseret," sagde stemmen bag hættten.

Joan rødmede. Manden havde selvfølgelig hørt hendes uartige bemærkning for et øjeblik siden. Så lo hun. "Der overraskede De mig, jeg troede jeg var alene."

Joan gik tilbage mod figuren.

"På en måde er vi alle alene," svarede bøddelen, "alene med vores drømme."

Et underligt svar, tænkte Joan, men fornuftigt. Hun var jo altid alene med sine drømme.

"Er De ved at indrette en ny udstilling?"

"Vi prøver at efterkommer publikums interesser," svarede bøddelen. Nu stod han pludselig på samme side af pinebænken som Joan.

"Hvad er så publikums interesser?" slap det ud af Joan inden hun kunne nå at forhindre det. Hun blev igen varm ved tanken om sin tidligere bemærkning om at være nøgen og udstrakt på pinebænken.

"Ikke så forskellige som man skulle tro," svarede bøddelen, "og vores samling er ganske omfattende."

"Det ser halvfærdigt ud."

"Vores historiske tableauer er altid under ombygning. Men kernen i publikums interesser forbliver heldigvis den samme."

"Hvad er så det?"

Igen glemte Joan sin tidligere fortaelse, men bøddelen, eller kustoden, eller museumsarbejderen eller hvad han nu var, lod ikke til at bemærke det.

"Hvis De er interesseret, kan jeg vise Dem rundt, jeg er sikker på de ikke vil blive skuffet."

"Men det er lukketid nu."

"Vi har ikke så mange gæster for tiden, en rundvisning uden for åbningstid er altid velkommen."

Joan tænkte på hotellet der ventede hende, og en aften tilbragt alene. Det havde ikke været nogen helt vellykket udflugt i dag, sikkert mest på grund af hendes specielle interesse som drev hende uroligt afsted. Manden virkede kultiveret. Måske en studerende, tænkte Joan.

"Hvad kan De byde på? Jeg er på ferie og er faktisk interesseret," sagde hun højt og hørte en klang af villighed i sin stemme. Bøddelen stod ved siden af hende nu, han rørte ganske let ved hendes albue. Joan blev igen opmærksom på den svage lugt af svovl. Men da hun åndede ind, var den borte.

"Denne vej," sagde han. Joan bemærkede at rummet, skønt lavloftet, var endnu større end hun først havde antaget og med adskillige søjlerækker forbundet med lave hvælvinger. Lyset kom fra fakkelpærer placeret på søjlerne hvis antal fortabte sig bagud i kælderens. Alligevel var det som om pærerne ikke kunne oplyse hele rummet. Fantastisk sted til den slags udstillinger tænkte Joan. Hun gik nysgerrigt videre med bøddelen bag sig. Han haltede ganske svagt.

"Hvad er det?" spurgte Joan da hun så en slags

dobbelthjul af træ. Hjulet var monteret på en vandret aksel som hjulet på en hjuldampner. I stedet for skovle var hjulets to sider forbundet med tynde ribber, hjulets overkant var i skulderhøjde. Joan dirrede en anelse da hun bemærkede, at der øverst på hjulet var fastgjort læderremme. Hun kendte til gamle tegninger af den slags hjul, men det var første gang hun så sådan et hjul på museum. Bøddelen pegede på et andet sæt remme monteret i gulvet under hjulet, men langt fra hinanden helt ude ved træfundamentet som bar hjulet.

"Som De kan se," sagde bøddelen, "blev fangens fødder bundet til gulvet og hendes håndled til toppen af hjulet. Når man drejede hjulet, blev hun både løftet, strukket og bøjet bagover på en meget pinefuld måde."

Så absolut, tænkte Joan, desuden ville hendes ben blive spredt og hendes bryst skubbet frem.

"Og ydmygende," sagde hun.

"Også det," svarede bøddelen.

Joan rørte ved hjulet. Det bevægede sig lydløst og velsmurt.

"Virker det?" spurgte hun.

"Javist frue, alle de udstillede genstande er restaurerede til funktionsdygtig stand."

Joan lo lidt.

"Jeg er nu ikke frue, og forøvrigt hedder jeg Joan,"

Hun tænkte på at spørge kustoden om hans navn,

men lod det være. Måske ville hun komme igen en anden dag og besøge museet.

"Fascinerende," hviskede hun.

"Det synes mange af vore gæster."

"Ville det være muligt at prøve den, altså hvis det ikke er til for megen ulejlighed?"

"Naturligvis."

Måske var der noget der gnistrede bag øjensprækkerne i bøddelens hætte, og måske var hans svar en anelse for hurtigt, og måske var der igen en lugt af svovl, men hvis det var tilfældet, så var Joan lige nu for varm og for lysten til at bemærke det. Hun stillede sig med ryggen op ad hjulet.

"Vent lidt," sagde hun, "min kjole, den må helst ikke blive snavset. Er det i orden hvis jeg tager den af, her er jo ikke andre gæster?"

"Helt som du vil, Joan. Man kan sige det bliver mere realistisk på den måde," svarede bøddelen. Hurtigt sparkede Joan sine sandaler af og trådte ud af sin sommerkjole til hun stod i tækkeligt hvidt undertøj. Hun så ned ad sig selv. Hvidt, tænkte hun, som en jomfru. Et lyn af lyst skød gennem hendes underliv. Hun løftede armene, bøddelen drejede hjulet, læderremmene smøg sig om hendes håndled og ankler som bløde katteskind. Denne gang knirkede hjulet svagt. Joan blev løftet og følte hun svævede da hendes arme blev trukket bagud til hendes bryster pegede skråt opad. Hun hørte klikkene fra hjulets

låsemekanik.

Joans skulderled brændte, lårene smertede, og hendes kusse pressede mod trusserne. Et øjeblik tænkte hun at hun burde have taget dem af.

"Et klik mere Joan?"

Måske var det et spørgsmål. Joan hørte nogen skrige, "oh ... oh ... ja!". Men det var hende selv. Hun var en lysten heks i inkquisitionens hænder. Scenen var intens og realistisk.

Klik, sagde hjulet.

Bøddelens stemme nåede Joan.

"I denne stilling var det almindeligt at piske kvindens nøgne bryster."

Joans liderlighed tog til. Brysttortur hørte til hendes foretrukne fantasiforestillinger. Hun ventede på slagene, men i stedet løsnede bøddelen hende fra hjulet og greb hende i sine arme.

"Hvorfor slap du mig fri?" hviskede hun.

"Tålmodighed," sagde han. "Her er mange glæder at udforske. Dette er mit domæne."

Bøddelen gik forrest. Han trak ikke Joan rundt som en fange, men viste hende rundt som en gæst. De standsede ved pinebænken hvor bøddelen første gang havde talt til Joan. Kæderne, manchetterne, trærullen ved bænkens fodende som kæderne gik omkring, og de enorme drejehjul som for lidt siden lå ufærdige på gulvet, var nu alt sammen på plads og lod til at fungere. Den halvfærdige figur som skulle illudere en

fange, var borte. Joan vidste hun drømte: Hellige Gud, han vil lægge mig på pinebænken. Dette var Joans sorteste fantasi.

Bøddelen hjalp Joan op på det rå træbord. Manchetterne gled på plads om hendes håndled og ankler. Kæderne raslede da de trak og løftede Joans nøgne krop indtil kun hendes ende og nakke rørte ved bordet. Bøddelen lo stille. Joan syntes det var en varm og tryk latter. Hun mærkede sine skulderled blevet strukket ud over det mulige, samtidig med orgasmens ild brændte i mave og lænder.

"Dette er hvad jeg altid har ønsket," var hendes sidste tanke inden et hvidt lys oversvømmede hendes bevidsthed.

Joan vågnede fuldt påklædt på en bæk i et hjørne af kælderen. Der var ingen andre til stede. Voksfiguren stod stille, og Joan så at den langt fra var fuldkommen og kun delvis færdig. Den kunne umuligt have narret hende. En studerende eller en kustode eller museumsarbejder måtte være ansvarlig, eller også var det hele en livagtig drøm.

Joan løb op ad trappen. Ved bordet sad den ældre mand som solgte billetter. Han så op da Joan kom løbende.

"Vi lukker nu frue," sagde han. Joan løb ud i eftermiddagssolskinnet.

Anden del

Samme aften forlængede Joan sin hotelreservation, og næste formiddag stod hun ved museets dør præcis klokken ti. Et nyt stykke papir var sat i klemme i døren. "Åbent efter aftale," stod der. Joan tog i dørhåndtaget. Døren var åben. Overrasket og urolig gik hun ind.

I forhallen var der tomt og billetsælgeren intet sted at se. Joan ventede. Efter ti minutter gik hun over til London Tower fotostaten som skjulte nedgangen til torturkælderen. Skiltet var der stadig; 'Torturmuseum - pas på trinene.' Joan tænkte, hun kunne betale senere når billetsælgeren dukkede op.

Hun gik ned ad trappen. Fornemmelsen af gammelt træ var tydeligere end dagen før, og lugten af svovl var gennemtrængende. Det måtte være det, tænkte Joan. Fantasier udløst af kældersens særegne luft. Joan ønskede mere.

Kælderen var den samme, men fakkelpærene på søjlerne var skiftet ud med levende fakler som gav kælderen et dramatisk præg, og Joan fandt det vanskeligere at finde vej. Voksfigurerne var borte. Ingen bøddel og ingen fange. Joan gik videre idet hun fulgte faklerne til hun fandt hjulet som bøddelen, - eller kusten, eller den studerende - så overbevisende havde demonstreret for hende dagen før. Ved siden af hjulet stod nu et kulbækken med ulmende kul. Gnister tændtes og slukkedes, og deres

lys kravlede som ildfluer over den mørke flade.
Brændjern med lange træskafter stak op fra gløderne.
En blæsebælg lå parat.

Joan tog sin kjole af. Hun stillede sig mod hjulet og løftede hænderne til hun mærkede hvorledes remmene af sig selv snoede sig om hendes håndled og ankler. Klik sagde det i tandhjulene, og Joan svævede, bøjet bagover halvt oppe på hjulet. Hendes bryster strittede mod loftet kun dækket af undertrøjens tynde stof. Joan mærkede den lette kildren af stoffet, da nogen trak undertrøjen hen over hendes brystvorter. Åh! vidunderlige ydmygelse! Hendes trusser gled den anden vej, fingre berørte hendes mave og kønshår, hun hørte lyden af blæsebælgen som pustede til de glødende kul, og lyden af jern der klirrede mod kanten af kulbækkenet. Dernæst følte hun den intense varme tæt under sin mave. Lugten af brændende kønshår nåede hende endnu før de glødende tænger greb om hendes sarte kød.

"Please," hviskede hun. Det hvide lys bredte sig bag øjenlågene og befriede hende.

Da Joan vågnede denne gang, sad hun fuldt påklædt på en stol i et af museets øverste lokaler. Hurtigt så hun sig omkring. Hun var alene. Hun følte under kjolen. Der var intet usædvanligt, ingen spor efter ild, ingen smerte.

Tre dage senere besøgte Joan igen museet. "Åbent" -

skiltet sad på døren, men nedenunder var der tilføjet; "Hjælp søges".

Den ældre mand sad ved bordet med brochurer og billetter. Joan bad om at måtte tale med museumsinspektøren. Manden smilede.

"Det er også mig," svarede han. "Vi har ikke så mange hænder og ikke så mange midler her. Jeg driver dette lokale museum af personlig interesse. I mange år havde jeg en historiker, miss Hardale, til at hjælpe mig. Hun var dygtig. Desværre døde hun for et par måneder siden. Jeg savner hende virkelig. Samtidig havde vi en ildebrand som ødelagde en del af vores samlinger. Hun arrangerede adskillige udstillinger om middelalderen som tiltrak mange besøgende."

"Kan De fortælle mig mere om disse udstillinger? Forstår De, jeg er selv historiker med speciale i middelalderen. Måske kan vi finde ud af et samarbejde?"

Museumsinspektøren smilede venligt. "Lad mig byde på en kop kaffe så vi kan tale om det. Jeg savner virkelig miss Hardale."

"Jeg har orlov fra mit universitetsjob og skriver på en bog," forklarede Joan, hvilket ikke var helt korrekt, men hun havde medbragt dokumentation for sit videnskabelige arbejde. Hvor ejendommeligt i grunden for hvordan kunne hun vide, hun ville få brug for det i sin ferie?

Museumsinspektøren blev glad overrasket.

"Desværre kan museet kun betale en minimal løn. Vi har dog et årligt tilskud til at opbygge og vedligeholde vores samlinger, men hvis De virkelig er interesseret, - og jeg beklager jobbet begrænsede karrieremuligheder, - så vil jeg være meget glad for at arbejde sammen med Dem."

"Jeg kan starte med det samme og indtil videre passe det ved siden af mit universitetsjob."

"Glimrende," sagde museumsinspektøren og rakte hånden frem. Et øjeblik blev hans ansigt alvorligt. "Arbejdet kan være altopslugende, miss Hardale brugte al sin tid her i museet, men forhåbentlig kan De finde en balance. Miss Hardales udstillinger om middelalderens retsvæsen tiltrak mange besøgende. Desværre brændte hovedparten af den samling."

"Hvad med udstillingen i kælderen?" spurgte Joan. Museumsinspektøren så skarpt på hende.

"Vi har ingen udstilling i kælderen," sagde han.

Joan så sig omkring. I hjørnet af hallen hvor fotostaten med London Tower tidligere skjulte nedgangen til torturkælderen, var der intet. Ingen fotostat, ingen trappe, kun den glatte mur.

Joan løb. Lykkelig, svimmel og forvirret ved tanken på fremtiden. Hvordan ville det være, tænkte hun, at blive tortureret når hun ønskede det på hver eneste grusomme måde fra alle kulturer og epoker som

hendes historiske viden kunne afdække og hendes fantasi fremmane? Hun kunne erfare enhver variant af bondage, pisk, brysttortur, fodtortur, elektrotortur, drukning, brænding. Hver gang ville bøddelen tage hende til dødens rige, og hver gang ville hun vågne uskadet. Hvad hvis der virkelig er en djævel? tænkte Joan. Skal jeg så tilbringe endeløse tider skrigende i Helvede voldtaget af dæmoner som straf for min perversion? Det var lige meget. Joan vidste hun ikke kunne stoppe.

Næste weekend stod Joan nøgen i kælderen foran voksfiguren.

"Bøddel," hviskede hun. "Jeg er kommet tilbage."

Figuren drejede hovedet. "Jeg vidste vi ville mødes igen, vi er skabt af samme ånd. Er du parat?"

Joan knælede foran bøddelen, hun så hans deformede fod formet som en hestehov stikke ud under læderbukserne.

"Ja Herre."

Et enligt reb hang ned fra loftet. Det holdt Joans sammenbundne hænder bag hendes ryg med håndfladerne mod hinanden. Hendes arme var trukket op, og hendes hoved hang ned, resten af kroppen var bøjet vandret frem. Kussen pegede obscønt bagud. Joan dansede under rebet og hendes skulderled knagede hver gang piskens ramte lårene,

balderne, kussen ...

"Please, åh ... please ... ikke mer ... please." Men denne gang kom der ikke noget hvidt lys.

Joan lå på maven med brysterne presset mod gulvet og lænderne løftet. Hendes fodsåler vendte opad. Det var den traditionelle position for bastinado - slag under fødderne.

Nu var bøddelens slag milde, ikke tunge og voldsomme som tidligere, men gradvist blev smerten bygget op, ubønhørligt, i timer, indtil den letteste berøring forårsagede hvid rædsel i Joans hjerne. "Oh Gud, forfærdeligt ... Gud hjælp mig ... jeg kan ikke ... please hjælp mig."

Men det hvide lys udeblev.

Senere - efter at Joans fødder var forvandlet til ubærlig lidelse, kravlede hun til en smal bjælke med kantet overside mellem to stolper. Stærke hænder satte hende på bjælken som en rytter på en hest. Armene på ryggen. Anklerne tøjret til ringe i gulvet. Al Joans vægt var koncentreret på hendes kusse.

"Hvor er du?" hviskede hun. "Hjælp mig."

Men Joan var alene. Hun ventede på det hvide lys som ikke kom. Joan indså at Helvede eksisterede, at det ikke var nogen drøm, at selv djævelen havde forladt hende, og at hun skulle være der altid.

* * *

"Åbent" stod der på skiltet som var sat fast på døren

til det lokale museum. Skiltet var uanseeligt og skrevet med let rystende håndskrift. Af og til standsede forbipasserende og så undersøgende på den gamle dør inden de gik videre, og somme tider, - men ikke ofte - hændte det at en nysgerrig person vovede sig indenfor.

Hvis man slog slå sig ned på torvet foran museet en dags tid og - bare for sjov - talte hvor mange mennesker som gik ind i museet, og hvor mange der gik ud, så ville man opdage at flere mennesker gik ind end der kom ud.

Men det var der ingen, der gjorde.